

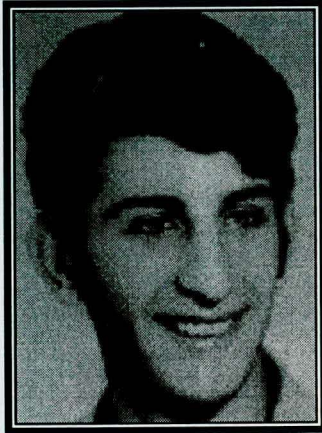

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

טוראי יעקב פקירו ז"ל

בן מרסל וצדוק

נולד בעירק

בתאריך י"ב בטבת תש"י, 1/1/1950

התגייס בנובמבר 1967

שרת בחיל השריון

נפל בפעילות מבצעית בסיני

בתאריך ט"ו באלול תשכ"ח, 8/9/1968

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 3 שורה: 14 קבר: 6

בן 18 בנפלו

קורות חיים

בן צדוק ומרסל. נולד בשנת תש"י (1950) בעירק. בשנת 1951 עלתה המשפחה לארץ. בהגיע יעקב לגיל-הלימודים למד בבית-הספר היסודי "בית-יעקב" ("ייסודי-התורה") ולאחר-מכן למד בבית-ספר תיכון מקצועי "אורט". יעקב השתייך לגדנ"ע והיה יוצא שנה שנה למחנות-קיט. הוא אהב מוסיקה מילדותו. אך בגלל מצב-ההורים אי אפשר היה להם למלא את "דרישתו" למוסיקה; לכן החליט לחכות עד שיתחיל לעבוד - ולאחר שגמר את לימודיו בהצלחה והחל לעבוד בבית-דפוס (באוגוסט 1963) התחיל ללמוד מוסיקה ובמשך תרופה היה מנגן בפני עצמו עד שהחליט להקים תזמורת אשר כינה בשם "פעמוני הזהב". תזמורת זו היתה מנגנת במסיבות נוער ומועדוניו. באחד הימים נתפרדה החבילה וכשנשאל מה יעשה עכשיו אמר כי לא עת נגן הוא, כי הגיע הזמן להצטרף לצה"ל. ואכן הוא גויס בנובמבר 1967 והיה חייל מסור ועוזר למפקדיו ולחבריו והיה גם בעל יזמה בעבודתו. מה שציין אותו בייחוד היה שהוא ראה תמיד את היפה בחיים. אך הוא לא נתן את מלוא שירותו הצבאי כי ביום ט"ו באלול תשכ"ח (8.9.1968) נפל בחילופי-אש עם המצרים בדיר סואר שליד תעלת סואץ. הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי שעל הר-הרצל בירושלים.

לזכר יעקב
בן-משה צדוק פקירו
שנפל במילוי תפקידו
ט"ו אלול תשכ"ח

(נולד 9 ספטמבר 1950)
(נפל במילוי תפקידו 8 ספטמבר 1968, ט"ו אלול תשכ"ח)

שם על גדות התעלה נפל
בחור צעיר ושמו נזכר
יחד עם חבריו לנשק דבק
באויביו, לפני נפילתו לעד.
למען ארצו ומולדתו פעל,
רק כדי להיות סמל העם,
סמל משפחתו כמובן היה
ועל זה אין לערער בכה.
אך לגדודו לדבר היה
ועל זה מפקדו אמר
בפני עם ועדה
הוא נצח אויב, וחבר,
לראשון נחל מהלמה
אך לשני היה לדגמה.
גם לחברים היה מה לומר
ליד האבא חכו כל הזמן
מבקר עד ערב לרגלי ביתו
ובלילה בחוץ מסבים למדורה.
לשובו המתינו, זו היתה צפיתם;
שיחזרו להם פעם ויהנו מסבתם,
אך לשוא, גם הבל גם כזב,
כי לקבורה הובילו בצאתם
במעלה ההר וזו היתה בחירתם
הורידוהו לתוף תוכיה של אדמתם
ולאחר מלח הספד
ממפקדו ורבני צבאם
הם בדמעות וחילים בכדורי מוח
אחד אחד הם חזרו ריקם
הבטיחו לאמו ולאביו את ביקורם
וכך הבינו שאבדה תקונתם.

לידידיו וחבריו
כתב דודו
פקירו אברהם